

P R Æ F A T I O.

candidates, aut aureas glebas; idem etiam sensere ^a Democritus, Metrodorus & ^e Diogenes. Quibus verbis nihil aliud intelligebant quam corpora gravia, densa & fixa (saxorum instar) ut ignem sustinere possent: & hanc esse eorum mentem luculenter constabit, si hujusce sententiæ authores altius adhuc exquiramus. Recte enim monuit ^f Democritus non esse has de Luna Stellisque opiniones ad Anaxagoram referendas, qui eas ab antiquioribus suffuratus est. Unde vero eas surripuerit, aut à quibus ad eum derivatæ fuerint, non est investigatu difficile. Illas enim acceperat à Præceptore suo ^g Anaximene, qui igneam esse Stellarum naturam, sed ipsis permista quædam terrena corpora judicavit, quæ nobis non conspecta circum illas versarentur: quibus verbis plane innuit Planetas terrestres in Fixæ cujusque Systemate suas periodos conficere. Hæc Anaximenes ab Anaximandro, Anaximander ab ipso ^h Thalete habuit, qui Ionicæ Philosophiæ Princeps opinionem de Syderum Gravitate per suam deinde sectam diffudit. Sed nec hic constitit illa de Syderibus doctrina, sed etiam in Italicam Philosophiam defluxit, cujus ⁱ sectatores Stellam quamvis Mundum esse, Terramque & Astra continere, & infinito in Æthere collocari; ^k Lunam vero non modo Terræ nostræ similem esse, sed à pulchrioribus etiam animalibus habitatam docuerunt.

Neque vero de Gravitatis natura ita absurde senserunt, quasi fieret per vim puncti alicujus intra Terram, sive centri, ad quod gravia undique tenderent; ^l sed per vim totius in globo Terrestris materiæ omnia ad se trahentis factam esse: & quemadmodum vis magnetis componitur ex conjunctis singularium partium viribus, sic Gravitatem ad Terram totam ex Gravitate ad singulas illius particulas ortam esse existimarunt. Porro & eodem modo censuerunt

^d Plutarch. de Placitis Philos. Lib. II. cap. 20. ^e ibid. c. 13. ^f Φαλαργίνος δὲ φησὶν ἐν παντοδραπῇ ἰσονομίᾳ λέγειν Δημόκριτον περὶ Ἀναξαγόρου, ὡς ἐκ εἶναι αὐτοῦ αἱ δοξαὶ αἱ τε περὶ Ἡλίου καὶ Σελήνης, ἀλλὰ ἀρχαῖαι, καὶ δὲ ὑποφωτισ. Diog. Laert. in Democr. ^g Πνευνλὴν μὲν Ἀναξίμανδρος ἔλεγε τὴν φύσιν τῶν ἀστρον, παρέχειν δὲ πᾶσι γὰρ δὴ σώματα, συμπεριεσθῆναι τούτοις, ἀέρα τε. Stob. Ecl. Phys. c. 25. ^h Θάλας γὰρ δὴ μὲν ἔμπυρα δὲ τὰ ἀστρα. ibid. Sic etiam Plut. de Plac. Philos. Lib. II. c. 13. ⁱ Οἱ Πυθαγόρειοι ἔκαστον τῶν ἀστρον κόσμον ὑπέσχεον γὰρ ἀεὶ ἔχοντα ἀέρα τε καὶ αἰθέρα ἐν τῷ ἀπείρῳ αἰθέρι. Plut. de Plac. Philos. Lib. II. c. 13. ^k Οἱ Πυθαγόρειοι γὰρ δὴ φαίνεσθαι τὴν Σελήνην διὰ τὸ περιικεῖσθαι πάντῳ κατὰ πᾶν τὸ παρ' ἡμῶν γὰρ μέγιστοι ζῷοις καὶ φυτοῖς καλλίστοι. ibid. Lib. II. cap. 30. ^l Καὶ τοῖγε εἰ πᾶν σῶμα ἐμβριδὲς εἰς τὸ αὐτὸ συννοεῖ καὶ πᾶν τὸ αὐτὸ μέσον ἀντερείδει πᾶσι τοῖς μορίοις, ὥς ὡς μέσον εἶναι τοῦ παντός ἢ γὰρ μάλλον ἢ ὡς ὅλον οἰκειώσεθ' ἑαυτῇ οὕτως ὅντα τὰ βάρη. Plut. de facie in Orbe Lunæ. Τὸ δὲ ἀσώματον ὥς εἰκός, ὥς βέλονται, πᾶσι τῷ ἔχειν δυνάμιν ὥς πάντα κατατείνειν ἐφ' ἑαυτὸ καὶ περὶ αὐτὸ συνέχειν. ibid.